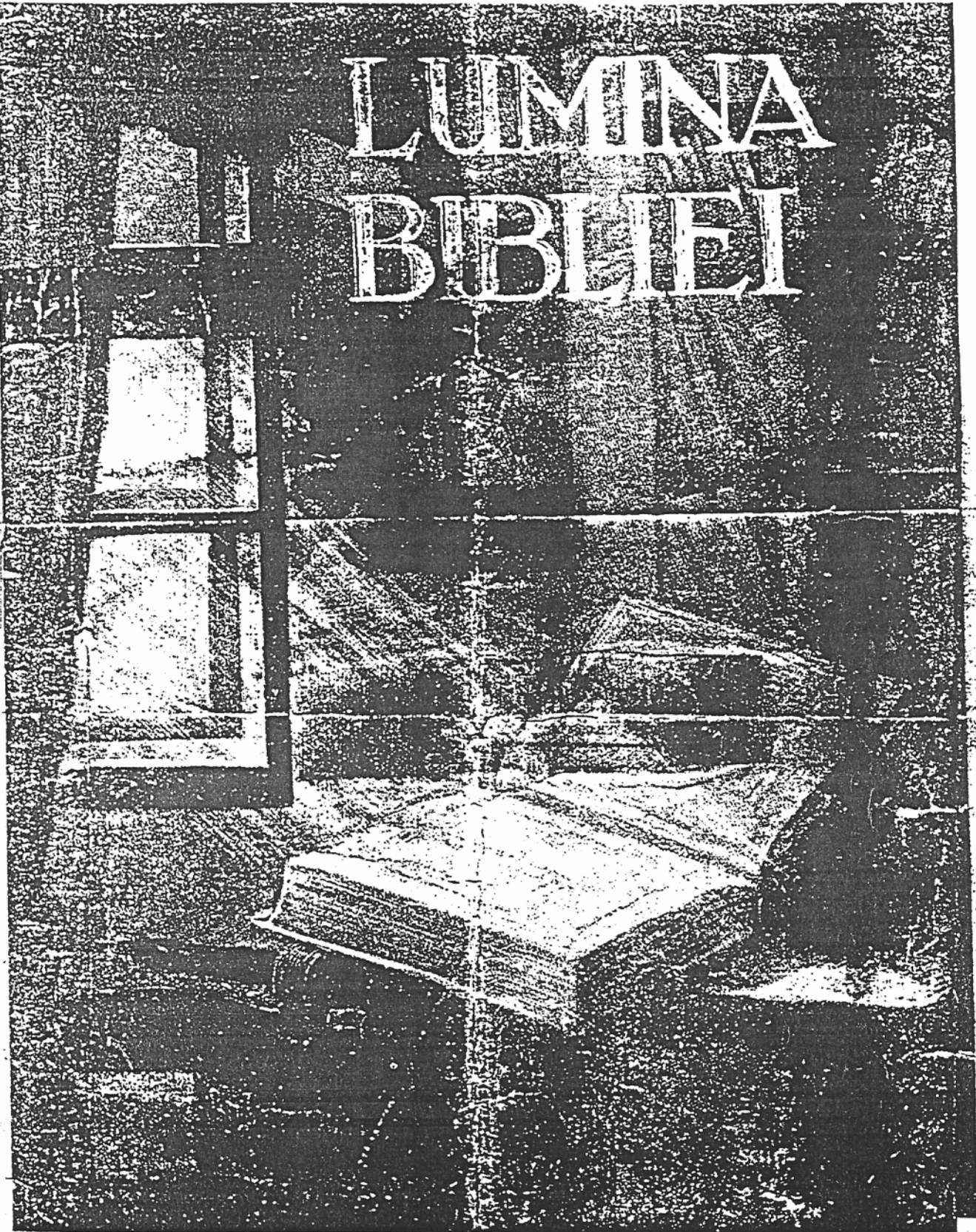


LUMINA BIBLIEI



GUMINA BIBLIEI

REVISTA LUNARA

CUPRINSUL:

Stăpânirile cele mai înalte (I)	67
Stăpânire	67
Organizația lui Dumnezeu	68
Biserica	69
Putere dată	69
Cetățenie	69
Ordine în organizația lui Dumnezeu	70
Textul	71
Stăpânirile înalte (II)	74
Dări	76
Motivul supunerii	77
Războiul	78
Timpul de trezire	79

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	70 lei
o jumătate de an:	70 lei
Pentru Cehoslovacia pe un an:	24 Kč
o jumătate de an:	12 Kč

DRESA PENTRU COMANDA

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria

(continuare pagina 80)

§ 17. Explică versul 6 și citează diferite traduceri, spre aplicarea în acest mod al spuselor apostolului!

§ 18—20. Ce arată examinarea diferitelor texte cu referire la aceia ce înseamnă susținerea apostolului: Pentru că ei sunt servi ai lui Dumnezeu?

§ 21—24. Ce este darea și vama amintită aici, și cui trebuie plătite? La ce se cugetă apostolul atunci când spune, să plătim frica aceluia căruia îi datorăm cu frica?

§ 25—27. Aplică aceste cuvinte: Celui cu cinstea, cinstea Cum putem ști cui să dăm cinste în biserică? Cum împlinește cerințele legii iubirea reciprocă?

§ 28, 29. La ce se referă apostolul în versul 6, când cu cuvântul: „Pentru că aceasta” începe înșirarea câtorva porunci. Cum lucrează iubirea în aceia, că ținem legea lui Dumnezeu ce se referă la iubirea aproapelui?

§ 30, 31. Pentru ce nu poate fi totdeauna iubirea împlinirea legilor națiunilor? La ce lege se referă apostolul, care trebuie să fie conducătorul creștinului?

§ 32, 33. Cum trebuie să se poarte creștinul în privința războiului? Numeste care este aceia grămadă asupra cărora are valabilitate această regulă? Ce trebuie să spună a-cesta altora, fie națiuni, sau indivizi, în privința participării la un război?

§ 34—36. Spune ce ați putea să faceți să aibă creștinul în legătură cu afacerile națiunilor? Ce poate să aștepte de la domnitorii pământeni aceia, care sunt credincioși față de Dumnezeu? Descrie experiențele acelor, care înainte de era creștină în asemenea împrejurări au dat dovadă de credință lor nestrămutată față de Dumnezeu! Care va fi răsplata lor? Arată ce învățătură putem trage din experiențele lor!

§ 37. Pe ce bază nu se amestecă creștinul adevărat în afacerile lumii?

§ 38. Descrie acele împrejurări, care au dat ocazie pentru exprimarea cuvintelor din Fapte 4:19. și spune ce învățătură poate trage din ia poporul lui Dumnezeu în timpul de acum!

§ 39—41. Aplică versul 11 din Romani 13! Arată importanța timpului prezent și împrejurarea care îndeamnă pe creștin, ca să aprecieze adevărul prezent, și să primească privilegiul și răspunderea serviciului! Care fapte ale adevărului trebuie să facă pe cineva capabil, ca să cunoască cum se cade modul purtării potrivite a unșilor.

§ 42. Este cumințe a crede, că Dumnezeu nu are pe pământ mai multe organizații decât una? Din ce pot să recunoască de îndată cei ce se numesc de consacrații lui Dumnezeu, că în care organizație pot să iele parte la aceia lucrare a lui Dumnezeu, care o face acum pe pământ?

§ 43, 44. Despre ce fel de noapte vorbește apostolul în versul 12? Despre ce fel de zi? Cum lapădă cineva lucrurile întunecului? Cum trebuie îmbrăcate: armele luminei?

§ 45, 46. După ce se poate ști, dacă cineva se poartă cu-vincios sau nu? Care este singura purtare cuvințioasă a acelor, care nu doresc să ia parte la lucrul Domnului?

§ 47, 48. De ce privilegiu are parte rămășița în oastea lui Iehova? Spune care este scopul avertizării acelor, care încă nu s'au trezit la aprecierea aceluia privilegiul că pot lua parte ca martori în serviciul Domnului! Ce binecuvântări așteaptă pe aceia, care se apucă la lucru?

W: T. 15. Iunie, 1929.

Stăpânirile cele mai înalte

„Office-ul este supus înaltelor stăpâniri. Căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu, iar care sunt de Dumnezeu, sunt rânduite.“ — Romani 13 : 1.

Partea I

IEHOVA Dumnezeu pentru aceia a dat cuvântul său poporului său, ca acela să le servească spre mustrare, trumare, învățătură, ajutor și mângâiere, ca să fie înzestrați de aceia cunoștință, care îi face capabili să facă ceace este bun și potrivit. (Romani 15 : 4; 2 Timotei 3 : 16, 17) Această regulă, care nu se schimbă, trebuie să o avem înaintea ochilor noștri atunci, când examinăm vre-un loc scriptural. Aceasta înseamnă, că cei unși trebuie să arate totdeauna supunere față de legea lui Dumnezeu. Orice regulă sau lege, care pretinde de la copiii lui Dumnezeu urmarea altei cărări, este nepotrivită. Unșii Domnului trebuie să procedeze potrivit, și în toate cazurile numai cuvântul lui Dumnezeu poate să le arate calea potrivită. — Psalm 19 : 8, 9.

Indrumarea cuprinsă în Romani 13 a fost aplicată în mod greșit mult timp. Aplicarea ei greșită a servit baza învățături false, că regii și domitorii de pe pământ ar avea drept lăsat de Dumnezeu ca să domnească asupra popoarelor și să-i apese. Indrumarea aceasta a apostolului de fapt a fost dată bisericii și nu omenirii în general. Pentru că, dacă s'ar fi dat pentru cei din afară de biserică, atunci ar rezulta, că Dumnezeu a judecat popoarele în zilele timpului păgânilor (națiunilor), până când alte scripturi dovedesc, că Dumnezeu pentru această judecată a rânduit un alt timp. — Fapte 17 : 31.

Miezul expileării apostolului este acela, că îndeamnă pe membrele bisericii alese, ca să se supună întotdeauna lui Dumnezeu, și că pornirea adevărată a supunerii lor trebuie să fie iubirea lor față de Dumnezeu și bucuria lor în îndeplinirea voinței lui. Explicarea apostolului Pavel cuprinde și aceia, că trebuie să arate supunere și față de legile țărilor, dacă acele sunt în armonie cu cele ale lui Dumnezeu: nu pentru că sunt promulgate de parlamentul (casa țării) națiunii respective, ci pentru că se unesc cu legile lui Dumnezeu și astfel sunt legi bune. Dacă legile unei națiuni nu sunt împotriva legilor lui Dumnezeu, atunci trebuie urmate legile națiunii, ca nu cumva copilul lui Dumnezeu să facă ceva piedecă nejustă, afară de aceea și pentru conștiință

(convingerea) sa. Din explicările apostolului va eși la iveală chestia cetățeniei, adică, se va stabili, că creatura cărei stăpâniri trebuie să-i dea ascultare.

Stăpânire

Puterea lui Iehova este peste toate. De la dânsul se pogoară orice stăpânire dreaptă. El este creatorul cerului și al pământului. (Isaia 42 : 5; Ieremia 10 : 12) Puterea lui este nemărginită, și declarația, că Dumnezeu este Cel Atotputernic este adevărată fără nici o discuție. (1. Moise 17 : 1—3; 35 : 11) El este Cel prea înalt și înaintea lui nu mai este nimeni. (Psalm 91 : 1; Efeseni 4 : 10) Apostolul argumentează astfel: „Nu este stăpânire, numai de la Dumnezeu; și care stăpâniri sunt, acele sunt rânduite (supuse) Dumnezeu.“ Cu alte cuvinte: orice putere (stăpânire) ce se folosește în mod legal, a fost dată de Iehova creaturilor care exercită puterea. Din acesta rezultă, că nici persoane singuratice și nici mai multe creații nu pot aduce și executa pe drept astfel de legi și reguli de conduită, care sunt împotriva legilor lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului: „Orice suflet fie supus înaltelor stăpâniri“, în timpul prezent se referă la biserică, iar mai târziu la aceia, care vor veni în armonie cu Dumnezeu.

multe expileări s'au scris deja despre capitolul 13 de la Romani, ca să arate, că „stăpânirile care sunt“ de fapt nu sunt altele decât națiunile sau domniile acestei lumi, și că această putere au primit-o de la Dumnezeu. Din aceasta putem vedea imediat, că prin aceasta s'au pus baza crezului că „regii sunt din grația lui Dumnezeu“, deoarece dorește să dovedească, că puterea ce posedă și ce exercită o națiune, este rânduită de Dumnezeu, și pentru aceasta copilul lui Dumnezeu trebuie să dea ascultare acelei stăpâniri. Domnitorii națiunilor, care se susțin a fi creștine, susțin de multe veacuri, că Dumnezeu le-a dat dreptul, ca să domnească. Această învățătură au folosit-o în scopul, ca oamenii să le deie onoare și să se închine înaintea lor. Urmând această presupunere, să vedea unde vom ajunge dacă tragem concluziile logice!

* In Statele Unite din America este interzis cetățeanului, ca să țină beutură spirtuoasă, să să facă comerț cu ea. In Anglia, Canada, Germania și in celelalte țări care asemenea se susțin de creștine, nu interzice legea consumarea și comerțul beuturilor spirtuoase. Oare Dumnezeu acestor națiuni le-a dat puteri și îndrumări diferite? In Statele Unite, in timp de pace nimeni nu poate fi constrâns să facă armata. Iar in Italia și in celelalte țări creștine, fiecare cetățean este constrâns să facă miliția, chiar și in timp de pace. Dacă nu se supune, atunci primește o pedeapsă aspră. Care națiune poate să armonizeze legile sale militare cu legile lui Dumnezeu, văzând că legile lor sunt diferite?

* In Statele Unite din America există o lege aplicabilă in timp de război, care silește pe cei care au o etate stabilită prin lege să iei parte la război. Oare legile lui Dumnezeu se schimbă după timpuri și țări? Răspunsul Bibliei: Dumnezeu nu se schimbă. (Malachia 3:6) Dumnezeu trebuie să fie credincios întotdeauna față de sine însuși, și așa și este.

* Dumnezeu așa vorbește către copiii săi unși: „Nu omori”. (Matei 5:21,22) Care ucide, acela este omorător de om. Maideparte stă scris: „Oricine care urește pe fratele său este omorător de oameni, și știți că orice omorător de oameni, nu are viață veșnică rămânând în trănsul.” (1 Ioan 3:15) Fiecare națiune din lume silește pe cetățenii ei, ca in caz de război să intre in armată și să ucidă. A inzestraoare Dumnezeu pe aceștia cu puterea, ca să poruncească oamenilor să meargă in război și să se ucidă, și sunt datori copiii lui Dumnezeu ca să dea ascultare astorfel de legi ai unei țări, atunci când Dumnezeu le poruncește ca să nu ucidă? Dacă copilul lui Dumnezeu se unește la aceia, ca să meargă la război și ucidă, acela după legile lui Dumnezeu, însuși își taie drumul ce duce către împărăție.

* Dacă o stăpânire din lume, poate să aducă o lege, care interzice consumarea anumitor beuturi, atunci aceasta stăpânire sau cărnuire poate să aducă și astfel de lege care interzice consumarea anumitor alimente, înțelegând și pâinea. Isus a învățat pe urmașii săi să se roage: „Dă-ne nouă pâinea noastră cea de toate zilele azi!” A inzestrat Dumnezeu o națiune sau o stăpânire, cu dreptul, ca să aducă și să aplice astfel de lege, care interzice chiar aceia, pentrucă copiii lui Dumnezeu trebuie să se roage? Maideparte dacă in Germania este legal, ca oamenii să bea bere dupăce au mâncat caș, și in acelaș timp acest fapt in Statele Unite constituie călcare de lege, atunci oare care dintre aceste două națiuni folosește într'adevăr autoritatea primită dela Dumnezeu? Dacă răspunsul este acela, că amândouă țări sunt inzestrate cu aceiaș autoritate dela Domnul, atunci se naște întrebarea: Spune oare Dumnezeu, că o lucru potrivit ca să fie permis un lucru într'o țară, pânăcând in ceialaltă să nu fie permis?

* Rusia și Statele Unite sunt puterile, națiunilor sau guvernamentel acestei lume; in ambele țări mulți se

sustin a fi creștini, cu toatecă nu sunt aceia. Constițuția Statelor Unite declară, că fiecare om își poate exercita religia sa cum îi place. Dar împotriva acestei legi constituționale, unele state din această țară fac legi, pe baze cărora Evanghelia nu să permito a se predica in unele locuri și in anumite împrejurări, și arestează și pedepseste pe unii, care doresc să răspândească Evanghelia după convingerea lor. Iar in Rusia legea dispune, că Evanghelia la nici un caz nu se poate predica fără de invoirea guvernului. Dumnezeu poruncește copiilor săi prin Isus Christos, ca să predice Evanghelia tuturor națiunilor. (Matei 24:14) Acuma copilul lui Dumnezeu să se supună legilor Statelor Unite, a Rusiei sau ale lui Dumnezeu? Să poate, ca Dumnezeu să fi inzestrat cu drept și autoritate pe aceste stăpâniri diferite, ca să aducă și să aplice astfel de legi, care nu se unesc cu voința sa, ba chiar iau in nimica voința lui Dumnezeu?

* Nu este clar, că cuvintele apostolului au fost explimate greșit atunci când au fost aplicate la stăpânirile din lume? Când Pavel spune: „Stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu”, oare nu cumva cuvintele sale se referă la națiunile (creștine) depe pământ? Nu este oare mai cuminte, ca să credem, că cuvintele sale se referă exclusiv numai la stăpânirile și autoritățile care sunt in organizația lui Dumnezeu, și nu la stăpânirile din organizația Diavolului?

Organizația lui Dumnezeu

* Acesată organizație constă din însuși Iehova Dumnezeu, Isus Christos, ingerii săi sfinți, Cheruvimi, membrii Christosului cei înviați, și astfel de oameni, care au fost aduși in biserică aleasă și au fost unși cu spiritul sfânt și care și-au dat toate năzuințele ca să se supună lui Dumnezeu. Cu ocazia botezului său in Iordan, Isus a fost uns de „arhiereu după ordinul Melchisedec”. Ucenicilor săi a zis, că „Fiul omului are putere ca să ierte păcatele pe pământ.” (Marcu 2:10) Când Isus a fost înviat din morți așa a vorbit către ucenicii săi: „Mie mi s'a dat orice putere in cer și pe pământ.” (Matei 28:18) Această putere a primit-o dela Iehova. Dumnezeu a permis lui Isus, ca să însărcineze pe servii și ucenicii săi cu oarecare autoritate, pentrucă Isus a vorbit despre sine: „Ca un om ducându-se departe lăsând casa sa și dând slugilor sale putere și fiecăruia lucrul lui și porunci portarului să vegheze.” — Marcu 13:34.

* Cuvântul „stăpânire” este tradus din cuvântul grecesc exuzia; și explicarea apostolului Pavel din text și din legătura lui, arată, că stăpânirea amintită aici, se refră la aceia autoritate, ce se află in organizația lui Dumnezeu și își împlinește dreptul. Aceasta este aceia instituție in organizația sa, pe care o folosește pentru împlinirea scopurilor sale. Textul și scripturile următoare arată acest fapt. „Pentrucă in El au fost făcute toate lucrurile cari sunt in ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie căpetenii,

fie stăpâniri. Toate sunt făcute printr'insul și pentru dânsul." (Coloseni 1 : 16) „Dupăcum i-a dat lui putere peste orice corp, pentruca să dea viață veșnică la toți pe cari i-ai dat lui." (Ioan 17 : 2) „Pentruca nici Tatăl nu judecă pe nimeni, ci judecata toată a dat-o Fiului... Și putere i-a dat ca să facă judecată, pentruca este Fiu al omului." (Ioan 5 : 22, 27) — Aceste scripturi dovedesc, că Isus Christos este „stăpânire înaltă” și că Iehova este stăpânirea cea mai înaltă peste toate. Deci expresiunea „înaltă stăpânire” se poate aplica atât la Iehova, cât și la Isus, deoarece Isus Christos în totdeauna execută numai poruncile Tatălui său.

14 Apostolul Petru a scris despre Isus Christos: „Care este dea-dreapta lui Dumnezeu, dus fiind în cer, supuși fiindu-i îngeri și stăpâniri și puteri.” (I Petru 3 : 22) Este clar, că în aceste nu se cuprind națiunile păgâne, stăpânirile și puterile de pe pământ, deoarece atunci încă n'a sosit timpul potrivit al lui Dumnezeu, ca să supună pe dușmani așternut picioarelor sale. (Psalm 110 : 1) Cuvintele apostolului trebuie să însemne, că fiecare creatură aflătoare în organizația lui Dumnezeu trebuie să fie supusă lui Isus Christos, care este principele, domnitorul, sau capul organizației lui Dumnezeu. Această concluzie este întărită prin aceea, că Isus a zis, că autoritatea judecării este încredințată lui împreună cu puterea de executare. Iar această judecată se referă îndeosebi popoșului lui Dumnezeu, dupăcum este scris: „Pentruca noi toți trebuie să fim dați de față înaintea scaunului de judecător a lui Isus pentruca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în corp.” (II Corinteni 5 : 10) „Că este timp nemerit, ca să se înceapă judecata dela casa lui Dumnezeu, și dacă începe dela noi, care va fi sfârșitul celor, care nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu?” (I Petru 4 : 17) — Aceste scripturi arată, că Isus Christos este stăpânire înaltă, care își exercită puterea în armonie cu Iehova Cel prea înalt.

Biserica

15 Biserica, care se compune din membrele corpului lui Isus Christos, împreună cu Capul, se ține de organizația lui Dumnezeu. „Și El însuși este capul corpului, al bisericii, El este început, întâiul născut dintre morți, ca să se facă dânsul în toată cel dintâi.” (Coloseni 1 : 18) Maideparte tot numai acest apostol zice referindu-se la Isus Christos: „Și cât de peste măsură este către noi, care credem mărirea puterii lui, după lucrarea tăriei virtuții lui. Pe care a arătat-o în Christos sculându-l din morți și așezându-l la dreapta lui în ceruri. Pus peste orice domnie și stăpânire și putere și domnire, și peste orice nume ce se numește nu numai în veacul aceste, ci și în cel viitor. Si tot supuse sub picioarele lui, și pe dânsul îl dete cap peste toate bisericii, ca una care este corpul lui plinitura celui ce împlinește totul în toate. — Efeseni 1 : 19 : 23.

16 In virtutea înputernicirii ce a primit, Isus Christos a organizat biserica. (Matei 16 : 18) Deoarece toate sunt dela Părintele prin Fiul, trebuie să înțelegem, că Isus Christos este executorul suprem al lui Iehova în toate lucrările sale. Apostolul spune: „Dumnezeu așa a așezat membrele câte unul în corp dupăcum a voit.” (I Corinteni 1 : 2; 11 : 22; II Corinteni 1 : 1) Biserica se compune din mai multe membre, care sunt designate spre diferite servicii în biserică. Membrele bisericii au ocazie să se apropie de Tatăl prin Christos, capul bisericii. Această organizație este zidirea lui Dumnezeu, în care apostolii lui Isus Christos, sub cărmuirea capului Isus Christos, ocupă poziții însemnate. — Efeseni 2 : 19—22.

Putere dată

17 Asupra faptului, că Isus Christos a dat putere apostolilor săi, nu încape nici cea mai mică îndoială. Lui Petru i-a zis: „Si voi da ție cheile împărăției cerurilor și ce vei fi legat pe pământ, va fi legat în ceruri, și ce vei fi deslegat pe pământ, va fi deslegat și în ceruri.” — Matei 16 : 19) „Isus după învierea sa așa a vorbit către ucenicii săi: „Pace vouă; dupăcum m'a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimit pe voi. Si zicând aceasta suflă asupra lor și le zice: luați spirit sfânt. Ale căror păcate le veți fi lăsat, lăstate sunt lor, ale căror păcate le țineți, ținute vor fi.” — Ioan 20 : 21—23.

18 Scriptura arată pe maideparte, că apostolul, s'a folosit de puterea primită dela Domnul, și când a făcut aceasta atunci a fost aprobat de Domnul, aducând sentință asupra lui Anania și Safira. (Fapte 5 : 11, 12) Si alții au făcut scandal în biserică, și Paul, care era departe, s'a folosit totuși de puterea și dreptul primit, judecând pe cei vinovați. (I Corinteni 5 : 1—5) Că biserica procedează potrivit, când judecă pe cei vinovați arată cuvintele lui Isus. — Matei 18 : 15—18.

Cetățenie

19 Omul esto supus legilor acelei țări, al cărei supus este. El este deci un supus al acelei națiuni. Cetățeanul Statelor Unite, este supus legilor Statelor Unite. Dacă un cetățean american petrece în Italia, și acolo este supus legilor Statelor Unite sau acelei țări, al cărei cetățean este. Deoarece textul pe care-l examinăm se referă la copiii lui Dumnezeu, se naște întrebarea: Ce fel de cetățenie are un copil al lui Dumnezeu? Apostolul Pavel ne răspunde la întrebarea și declară categorie, că membrele de pe pământ a Christosului, sunt cetățeni ai cerurilor. „Iar noi ne purtăm ca cetățeni ai cerurilor, de unde și așteptăm pe Mântuitorul și Domnul nostru Isus Christos. — Filipeni 3 : 20 (dupa Testamentul mic american)

20 Deoarece se vede clar, că în capitolul 13 din Romani, Pavel vorbește către creaturile noi, al căror cetățenie se află în cer, deci cuvintele sale trebuie să însemneze după toate regulile logicii, că aceste membre a creaturii noi, sunt supuși ai lui Dumnezeu și tre-

buie să dea ascultare legilor lui Dumnezeu. Dacă capitoul 13 din Romani s'ar referi și la legile națiunilor de pe pământ, sau nu, dar fără îndoială cuvintele apostolului sunt de a se aplica asupra organizației lui Dumnezeu, pentru că acele cuvinte sunt adresate membrilor acestei organizații. În articolul prezent și cel viitor vom explica, că textul din chestie se referă la organizația lui Dumnezeu și la stăpânirile înalte din această organizație, și pe mai departe, că ce relație (dacă există de fapt așa ceva) are organizația lui Dumnezeu cu stăpânirile acelea care sunt exercitate de națiunile sau guvernele lumii.

Ordine în organizația lui Dumnezeu

²¹ Organizația lui Iehovă este mai importantă decât oricare altă organizație. Cuvintele apostolului sunt adresate către organizația lui Dumnezeu. În organizația lui Dumnezeu toate trebuie să meargă în ordine, deoarece Dumnezeu nu este Dumnezeu neorânduclilor, ci al ordinei. Această regulă se aplică și asupra bisericilor. „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduclii, ci al păcii.” — I Corinteni 14 : 33.

²² Prin profetul său Dumnezeu formează o icoană despre organizația sa. Profetul a văzut în vedenie patru ființe despre cari citim, că „fiecare din ele avea patru fețe și patru aripi... și când mergeau nu se întorceau în nici o parte, ci fiecare mergea drept înainte.” Vedenia arată pe mai departe, că pelângă fiecare ființă era câte o roată. Descrierea vedeniei urmează astfel: „Roatele păreau să fie din crisolit și toate patru aveau aceeași întocmire. Infățișarea și alcătuirea lor erau de așa fel încât fiecare roată părea, că este în mijlocul unei alte roate. Când mergeau alergau pe toate cele patru laturi ale lor, și nu se întorceau deloc în mersul lor. Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele, pelângă ele, și când se ridicau făpturile vii, de la pământ se ridicau și roatele. Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele, când se opreau ele se opreau și roatele, când se ridicau de pe pământ se ridicau și roatele; căci duhul făpturilor vii era în roate. Sub cerul acesta aripile lor stăteau drepte întinse una spre alta și mai aveau fiecare câte două aripi, cari le acopereau trupurile. Când umblam am auzit văjăitul aripilor lor ca vuietul unei ape mari și ca glasul Celui Atotputernic. Când mergea era un vuiet gălăgios ca al unei oștiri; iar când se opreau își lăsau aripile jos. — Ezechil 1 : 16, 17, 19, 21, 23, 24.

²³ Vedenia astfel descrie organizația lui Dumnezeu care se află sub baldachin (cer) Chipul se continuă apoi: „Și de-asupra bolței ce era peste capul lor se vedea chip de tron asemenea pietrei de safir și pe chipul de tron se vedea alt chip asemenea unui om ce ședea pe tron. Și am văzut ca culoarea de aramă de aur asemenea unui foc înlăuntru și împrejur dela chipul copselorii omului în sus și dela chipul copselor lui în jos vă-

zut-am chipul de foc, ce strălucea de jur împrejur.” — Ezechil 1 : 26, 27.

²⁴ Acesta este chipul minunat al organizației lui Dumnezeu, care organizație constă din gloriosul Isus Christos, din membrele sale glorificate, din legiunile ingerilor sfinți și din rămășița credincioasă de pe pământ; iar peste toate aceste este Dumnezeu Atotputernic. Chipul proetic ne arată, că în organizația lui Dumnezeu trebuie să meargă toate în ordine precisă și în armonie cu stăpânirea cea mai de sus, adică cu Iehova, și cu stăpânirea înaltă, adică cu Christos. Căciace cărmuiește întreaga organizație, este legea desăvârșită a lui Dumnezeu. Ezechil 1 : 28.

²⁵ Deoarece Domnul a venit la templul său, și Sionul a fost adunat la un loc, prințind însărcinarea unui lucru special, în organizația lui trebuie să fie armonie și unitate precisă. Membrele Sionului, care se află dincolo de vâl sunt desăvârșite. Acei puțini care mai sunt de partea dincoace a vâlului, în organismul lor sunt nedesăvârșiți, însă trebuie să fie desăvârșiți în predarea lor față de Iehova și organizația sa, căciuce dă de înțeles, că fiecare dintre ei trebuie să fie desăvârșiți în inimile lor. Partea aceasta a Sionului de pe pământ este în strânsă unire cu organizația lui Dumnezeu. Fiecare membru al Sionului trebuie să fie în armonie ca capul și astfel trebuie să se supună capului și lui Iehova, ca „stăpânirilor celor mai înalte.” Cinc sunt pe pământ aceia care împreună compun Sionul? Înțelegerea răspunsului potrivit va face pe cei unși capabili, ca să fie în armonie cu calea Domnului. Iar răspunsul potrivit este acesta: toți unșii lui Dumnezeu de pe pământ.

²⁶ Există pe pământ o asociație, care susține despre sine că este „servul lui Dumnezeu” și despre care adesea se vorbește, ca de „Societate”. Ce înțeleg în general cititorii revistei sub numirea „Societate”? Răspunsul este: pe fiecare copil uns al lui Dumnezeu, care lucrează împreună la preamărirea lui Dumnezeu și a lui Isus Christos. Dacă cineva vine uns de spiritul lui Iehova, prin acest fapt devine un membru al Sionului, și dacă dorește să-și păstreze locuința din Sion, atunci trebuie să fie în armonie exactă cu purtarea arătată de Sion.

²⁷ Isus Christos este capul Sionului, care conduce lucrul de pe pământ și nu greșește. Dar cum stă treaba la aceia, care ocupă poziții de răspundere în „Societate”, și prin cari se face conducerea lucrului de pe pământ? Greșesc oare aceștia? Sigur, că da, deoarece toți sunt nedesăvârșiți. Cum pot să știe atunci celelalte membre a Societății, că îndrumările date pentru conducerea lucrului Domnului de pe pământ, corespund legilor lui Dumnezeu? Numai prin credință și după acele fructe, pe care le aduce aceia, care lucrează activi în lucrul Domnului, Isus a zis: „După roadele lor îi veți cunoaște. Nu oriși cine-mi zice Doamne, Doamne va intra în împărăția cerurilor, ci numai cine face voia Tatălui meu care este în ceruri. — Matei 7 : 20, 21.

20 Dacă găsim pe unul, care este consacrat lui Dumnezeu și într'adevăr se nizuiește să facă ceiace l-a incredințat Domnul; care servește și pe mai departe cu credincioșie și supunere pe Domnul; care nu dă mâna cu dușmanul, și năzuințele cărui sunt binecuvântate de Domnul, roadele unuia ca acesta se arată, ceiace dovedește, că se bucură de aprobarea Domnului și umbilă pe calea potrivită. (Ioan 15 : 8) Dacă pe cineva Domnul îl folosește în armonie cu cuvântul său, aceasta este o dovadă, că purtarea lui este plăcută lui Dumnezeu. Deoarece este nedesăvârșit, va greși, dar toți aceia care se încred în Domnul, vor lăsa în seama Domnului să-l mustre, să-l îndrumeze și să-l îndrepte greșelile. (Evrei 12 : 6; Romani 8 : 29) Tot această regulă se aplică și asupra membrilor „Societății”, pentru că aceasta este regula stabilită de Domnul. Dacă Societatea apucă o cale greșită sau dovedește o purtare nepotrivită, atunci fiecare membru al poporului Domnului trebuie să incredințeze Domnului, ca să îndrepte purtarea ei și s'o îndrumeze la calea potrivită. Nimenea nu are drept să se pună judecător, să se amestece în afaceri ce nu-l privesc și să se poarte dușmănos față de lucrarea Domnului. „Tu cine ești, care judeci pe servul altuia? Înaintea Domnului său stă sau cade. Și va sta, pentru că Dumnezeu poate să-l facă să steie.” — Romani 14 : 4.

20 Dacă capitolul 13 din Romani se referă la biserică, înseamnă oare aceasta că bătrânii sau diaconii ar avea drept să judece și să hotărască asupra umblării sau căii de urnaț al bisericii? Putem fi siguri că nu. Bătrânii sunt sfătuitoarii adunărilor și numai până la acel hotar au drept să acționeze, care i-l arată Scriptura. Diaconii sunt servitorii adunării și asemenea nu au mai multe drepturi decât, ce le dă Scriptura. Scriptura nu îndreptățește pe bătrâni și pe diaconi ca să judece și să stabilească calea care s'o urmeze adunarea. Dacă se ivește ceva neregulă în adunare, atunci copiii lui Dumnezeu sunt îndrumați la un procedeu oareșcare, pe care Domnul a lăsat pentru dânșii. — Matei 18 : 15—18.

20 Adunarea ca corporațiune este îndreptățită ca să facă cercetare în afacerile membrilor ei și ca să aducă sentințe asupra lor; însă nici o persoană nu este îndreptățită și înzestrată cu autoritate afară de cei doisprezece apostoli, pe cari Domnul în mod special i-a înputernicit. Dacă capitolul 13 din Romani are ceva legătură cu stăpânirile din lume, cu atât mai multă aplicare are asupra bisericii, pentru că se referă la aceia, care fac parte din familia lui Dumnezeu. Să examinăm acum îndrumările apostolului din verset în verset.

Textul

31 „Tot sufletul să se supună autorităților celor mai înalte. Căci nu este autoritate decât, numai dela Dumnezeu; autoritățile care există sunt rânduite de Dumnezeu.” (vers 1) Imediat se naște întrebarea, la cine să se supună poporul lui Dumnezeu. Este scris: „Iar când i se vor supune toate, atunci și însuși Fiul se va su-

pune celui ce i-a supus toate, ca să fie Dumnezeu tot în toate.” (I Corinteni 15 : 28) Această scriptură într'adevăr ne dă răspunsul la întrebare. Aceasta arată, că stăpânirile înalte sunt Iehova și Isus Christos, și că stăpânirea cea mai înaltă este Iehova Dumnezeu. Apostolul spre ilustrarea legăturii dintre biserică și Christos, se folosește de icoana relației dintre bărbat și femeie, și arată, că biserica este supusă lui Christos. „Căci bărbatul este capul femeii, precum și Christos este capul bisericii și acesta este mântuitorul corpului. Deci precum biserica se supune lui Christos, așa să se supună și femeile bărbaților lor în toate.” (Efeseni 5 : 23, 24) Mărturisirea inspirată a lui Iacob sprijinește această concluzie. „Supuneți-vă drept aceia lui Dumnezeu. Opuneți-vă diavolului și va fugi dela voi. Si apropiați-vă de Dumnezeu și se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile păcătoșilor și vă purificați inimile voastre cei îndoielnici la suflet.” (Iacob 4 : 7, 8) Aceste scripturi dovedesc peste orice îndoială, că cei unși numai așa vor primi aprobarea lui Dumnezeu, dacă se consacră pe deplin și fără rezerve Lui. Apostolul nu să poate să fi gândit, că autoritățile națiunilor ar fi „stăpânirile înalte”. Nu se poate, ca să fie aceste mai înalte decât orânduiala poporului lui Dumnezeu, și ca să domnească asupra lor.

22 Apostolul spune: „Autoritățile care există sunt rânduite dela Dumnezeu („traducerea engleză Diaglott: sunt clasate sub supremația lui Dumnezeu.”) Se poate ca aceasta să se refere la stăpânirile existente pe pământ, și nu la biserică? Urnătoarele cuvinte ale apostolului ne răspund la întrebare: „Iar acum a pus Dumnezeu membrele pe fiecare dintr'însele în corp dupăcum a voit... Si Dumnezeu a pus în biserică întâi pe apostoli, al doilea preprofeți, al treilea pe învățători, după aceia puteri, apoi darurile de vindecări, serviciile, dregătorii, feliurile limbilor. (I Corinteni 12 : 18, 28) Aceia care țin și pe mai departe că apostolul s'a referit la stăpânirile lumii, când a vorbit că „stăpânirile care sunt, sunt orânduite de Dumnezeu”, citează spre dovedirea părerii lor următoarele cuvinte a apostolului Petru: „Din dragoste pentru Domnul fiți supuși oricărei stăpâniri omenești (după originalul grecesc: oricărei creaturi omenești), atât împăratului ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe oamenii de bine.” (I Petru 2 : 13, 14) Examinarea amănunțită al acestui text ne arată, că aceasta nu se referă la stăpânirile și autoritățile înalte al națiunilor.

22 Expresiunea „stăpâniri omenești” amintită în textul citat, de origină înseamnă creație omenească. Cum se poate spune, că vre-o rânduială sau vre-un așezământ ce este în biserică ar fi creație omenească? Atunci când omul Isus Christos a denumit pe apostoli și i-a trimis ca pe conducătorii și cârmuitorii bisericii, nu au fost ei oare în înțelesul textului nostru făpturi omenești? Omul Isus Christos a făcut aceasta, și pe cei ce i-a

trimis încă au fost oameni; și așa a fost aceasta cu toată s'a întâmplat din poruncă dumnezeiască.

³⁴ Dacă adunarea stabilește prin vot o regulă spre conducerea sa, sau face alegeri de bătrâni, nu este oare aceasta faptuire omenească? Dacă apostolii au făcut regulile și așezăminte referitoare la biserică, nu a fost aceasta oare faptuire omenească? Spre sprijinirea acestei concluzii, să examinăm următoarele cuvinte a Scripturii: „Aduceți-vă aminte de conducătorii voștri, cari au vorbit cuvântul lui Dumnezeu... Ascultați de conducătorii voștri, și vă supuneți lor, căci ei priveghiază pentru sufletele voastre, ca cei ce au să dea seamă ca să facă aceasta cu bucurie iar nu suspinând că aceasta nu v'ar fi spre folos.“ — Evrei 13 : 7, 17.

³⁵ Cuvintele lui Petru pe cari le-a adresat bisericii par a însemna următoarele: Atunci când biserica începe ceva, autorizată fiind de Scripturi, și stabilește vre-o regulă spre conducerea sa sau spre lucrarea unui plan de acțiune, atunci fiecare membru să se supună acelei reguli și să nu încerce, ca s'o răstoarne. Dacă unele reguli omenești de acest fel, devin nefolositoare, sau conducătorii devin necredincioși- adunarea are drept să să judece și să excludă pe cei necredincioși. Însă nici o persoană nu are drept și autoritate ca să facă așa ceva dela sine. Invățătura principală este, că toată orânduiala și organizația este a Domnului, care a stabilit modul conducerii și al judecării.

³⁶ Ce a gândit oare Petru atunci, când a zis, că trebuie să dăm ascultare „atât regelui, ca la Cel mai Înalt.“ (traducere ungurească) Fărăndoială a făcut aluzie la Isus deoarece Isus este regele și Domnul bisericii și el este Cel mai mare peste biserică, fiindcă lucrează întotdeauna în armonie deplină cu Iehova Cel prea Înalt. Dar cum se poate spune, că Isus, regele în înțelesul textului ar fi creațiune omenească? Apostolul nu spune că Isus ar fi stăpânire omenească. Pecând Isus a petrecut pe pământ el a lăsat anumite reguli, pe cari biserica trebuia să le țină; și aceste reguli deoarece au fost stabilite de omul Isus Christos, constituie reguli omenești. Dar nici asta nu-i ceciace vrea să spună apostolul Petru. Cuvintele sale în înțeles mai clar sunt aceste: „Pentru Domnul să vă supuneți oricăror așezăminte omenești (în biserică), pentru că această orânduire este al Regelui, al lui Christos, al Capului bisericii (Sigur că vă veți supune țor, deoarece el este capul bisericii); sau este al conducătorilor bisericii, pe cari Domnul Isus Christos i-a trimis.“ Apostolii au fost puși de conducători ai bisericii. (I Corinteni 12 : 28) Aceștia au făcut anumite așezăminte pentru biserică. Că aceste așezăminte au fost date prin inspirație deadreptul dela Iehova sau dela Isus Christos, sau că sunt stabilite de apostoli, aceasta membrele bisericii nu au putut s'o știe însă au fost îndrumați ca să se supună acelorora pentru Domnul și să lase în sarcina Domnului, ca să judece dacă acela așezăminte prin porunci. Cu o ocazie Pavel

a afirmat: „Iar aceasta o zic din sfat și nu din ordin. -- I Corinteni 7 : 6.

³⁷ Apostolul Petru în versetele arătate mai sus a stăruit pelângă unitatea și armonia bisericii. (I Petru 2 : 13, 14) Pentru dovedirea acestui fapt să băgăm de seamă la cuvintele sale următoare: „Respectați pe toți, iubiți frăția, temeți-vă de Dumnezeu; onorați pe Împărat.“ (I Petru 2 : 17) De aici se vede clar, că atunci când poruncește bisericii să respecte pe toți, să-și iubească frații și să se teamă de Dumnezeu, și după aceia spune: ca să onoreze pe Rege, nu s'a cugetat atunci la regele de pe pământ, al căror Dumnezeu este Satan. Pentru a stabili către cine vorbește, este de ajuns ca să observăm cuvintele dela începutul scrisorii sale; **pe care o adresează către creațiunea nouă.**

³⁸ O altă dovadă, că cuvintele apostolului Petru se referă la orânduiala bisericii, și că amintind de Rege, s'a gândit la Isus Christos, găsim în versetul următor unde citim: „Ori guvernatorilor ca celor trimiși de el spre pedepsirea făcătorilor de rele, și spre lauda făcătorilor de bine.“ Putem spune, că Dumnezeu a trimis pe diferiții conducători ai națiunilor ca să pedepsească pe făcătorii de rele în biserică și să laude pe cei ce fac bine? Cine a mai auzit că guvernatorii sau domnitorii națiunilor ar fi lăudat pe cineva pentru consacrarea și supunerea sa deplină față de Dumnezeu și Isus Christos? Demnul Isus Christos a trimis pe apostoli, ca pe guvernatorii bisericii, ca să pedepsească pe cei ce făptuiesc rele. (Fapte 5 : 1—10; I Corinteni 5 : 1—5) Totasemenea au lăudat pe cei ce au făcut bine în biserică. (Filipeni 1 : 3; II Corinteni 9 : 12; Coloseni 4 : 9, 12, 14) Deci nici o bază nu are argumentarea, că apostolul (Petru 2 : 13—17) s'ar fi referit la legile sau guvernamentele națiunilor.

³⁹ Iehova l-a înzestrat pe Isus Christos cu deplină putere, care deasemenea a dat anumită putere ucenicilor săi din biserică. (Ioan 17 : 2) Isus după ce a înviat din morți a zis către ucenicii săi credincioși: „Luați spirit sfânt, căroră veți ierta păcatele li se vor ierta, și căroră le veți ținea, vor fi ținute.“ (Ioan 20 : 22, 23) Că apostolii au avut atare putere, pe care au și exercitat-o se vede din cuvintele lui Pavel: „Că de mă voi și lauda ceva mai mult cu puterea noastră care ni-a dat-o Domnul spre edificarea iar nu spre derăpănarea voastră, nu mă voi rușina.“ (II Corinteni 10 : 8) „Deaceia nefiind de față seriu acestea ca fiind de față să nu întrebuițez asprime după puterea pe care mi-a dat-o Domnul spre întărire iar nu spre surpare. — II Corinteni 13 : 10.

⁴⁰ Pavel a scris Efesenilor: „Căreia (evangeliciei) m-am făcut serv după darul harului lui Dumnezeu care mi s'a dat după lucrarea puterii lui. Si a lumina pe toți care este împărtășirea misterului celui ascuns din eternitate în Dumnezeu, care a creat toate prin Isus Christos. Ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi prin biserică înțelepciunea nespus de

felurită a lui Dumnezeu după planul veșnic pe care l'a adus. El la îndeplinire în Isus Christos Domnul nostru."

— Efeseni 3 : 7, 9, 10.

" Aceste cuvinte a apostolului cu greu s'ar putea interpreta astfel că înțelepciunea lui Dumnezeu se dă în știre „prin biserică“ care este pe pământ, domniilor și stăpânilor ingerilor din cerul literal. Legătura textului arată, că cuvintele apostolului au următorul înțeles: După așezământul dumnezeiesc, Dumnezeu a folosit pe Pavel ca pe al său servitor în acel scop, ca să deie în știre aceste adevăruri domniilor și stăpânilor în întreaga biserică, a căror membre „au fost așezate împreună cu Isus Christos în cer.“ (Efeseni 2 : 6) Pentru că lui Pavel, i s'a dat privilegiul, ca să descopere altora, ~~apostolilor și conducătorilor~~ tainele lui Dumnezeu. Scripturile arată deci, că apostolii, dar îndeosebi Pavel în calitate de conducători au ocupat roluri importante în biserică, ceiace trebuie să luăm în considerare la examinarea înțelesului cuvintelor exprimate de dânsii.

" Apostolii nu au lăsat moștenitori. Mult timp s'a menținut în lume o „biserică creștină“ sau o organizație numită „creștinism“. Deoarece aceste organizații au susținut despre sine că sunt urmașii apostolilor, și ca indivizi sunt chemați, ca să conducă treburile bisericii și a lumii, multă nedumerire a cauzat acest fapt în mințile acelor care au studiat cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului au fost interpretate în modul cel mai greșit. Ar fi trebuit să țină în minte pentru totdeauna, că Christos este capul bisericii, și că apostolii au deținut roluri importante în biserică, și că nimeni nu a ocupat locul lor dela timpul apostolilor încoace. Ei au deținut o oareșcare putere de conducători ai bisericii. Domnul Isus și apostolii care au lucrat sub îndrumarea Domnului au stabilit anumite reguli pentru conducerea bisericii; și adunarea ca un singur trup este asemenea îndreptățită cu oareșcare drepturi și putere, însă fiecare membru trebuie să se supună acestui așezământ. — Efeseni 2 : 18—21.

" Fiecare membru, care vede, că Societatea se compune din unșii lui Dumnezeu care se mai află pe pământ, și această grupă sau corporațiune de creștini, își dă silința ca să îndeplinească poruncile Domnului, și știind, că Isus este Capul acesteia, ar trebui să caute cu sârguință, ca să vină în armonie cu scopurile, unblările și lucrul acestei Societăți. Dacă unii sunt de părere, că Societatea nu procedează potrivit, aceia să încredințeze Domnului nedumerirea lor și să aștepte, judecata Domnului, care le va arăta calea potrivită. Fiecare membru al Sionului depe pământ este în legământ cu Domnul, și trebuie astfel să fie în armonie cu dânsul; și deoarece aceasta este așa, trebuie să se supună stăpânilor mai înalte. (continuarea urmează)

Intrebări pentru studiul berean

§ 1. Spune pentru ce a dat Iehova cuvintele sale poporului său! Unde poate afla copilul lui Dumnezeu îndrumarea adevărată?

§ 2. De unde au scos la iveală învățătura, că regii domnesc „din harul lui Dumnezeu“? Căroră sună Romani 13? Arată din Scriptură, că aceia nu sună altora!

§ 3. Spune ce a voit să spună apostolul în textul nostru! Cum trebuie să privim legile țării?

§ 4. Fă dovada, că orice putere și drept adevărat vine dela Iehova! Cum putem ști dacă o lege este potrivită sau nu?

§ 5—7. Spune-ne exemple care dovedesc, că împărățiile lumii nu sunt ele „stăpânirile care sunt.“!

§ 8. Citează Scriptura și arată din ea, dacă copilul lui Dumnezeu poate lua parte în război sau nu!

§ 9. Ce concluzii putem trage în mod logic din faptul, că legile în diferitele împărății sunt altele și altele?

§ 10, 11. Arată cu pilde, dacă diferitele legi și adevărate făcute de oameni, care prescriu anumite restricțiuni și constrângeri, sunt oare potrivite! La ce stăpânire s'a referit atunci aici apostolul?

§ 12—14. Din cine constă organizațiunea lui Dumnezeu? Ce spune Scriptura despre puterea dată membrilor ei. La ce se referă puterea amintită aici? Arată cine este „stăpânirea cea mai înaltă“ și cine sunt „stăpânirile înalte“!

§ 15, 16. Ce spune apostolul Pavel despre Christos și despre relația sa față de biserică?

§ 17, 18. Ce dovadă avem referitor la aceia, că Isus Christos a dat putere apostolilor, cari s'au și folosit de puterea dată?

§ 19, 20. Cum trebuie să aplicăm aici regula cetățeniei? Ce cetățenie are corpul lui Christos, și astfel către cine dă-torează ei cu supunere și credincioșie?

§ 21—24. Descrie ce este închipuit prin viziunea profetică ce a văzut Ezechiel, despre organizația lui Dumnezeu! Arată ce învățătură găsim în aceasta și în I Corinteni 14 : 33!

§ 25. Explică cum să poate că unșii depe pământ cu toate-că sunt nedesăvârșiți, totuși pot să fie membri Sionului, sfintei organizații a lui Dumnezeu!

§ 26. Ce asociațiune folosește Domnul, care să-l reprezinte acum în timpul prezenței sale a doua, pe pământ? Din cine se compune această grupă? În ce relație se află această clasă a servului cu Sionul?

§ 27. Explică, putem oare aștepta fapte desăvârșite dela aceia, care ocupă roluri de răspundere în Societate. și prin cari se întâmplă conducerea lucrului! Cum pot atunci ști ceilalți membri ai Societății dacă lucrul este condus potrivit?

§ 28. Din ce se poate ști, dacă purtarea căruiva din biserică este plăcută ori nu? Cum se poartă Domnul față de greșelile acelea, care sunt săvârșite de persoanele organizației sale?

§ 29, 30. Ce roluri ocupă bătrânii și diaconii în adunare, care este datorința lor? Cum s'a îngrijit Domnul de aplanarea unor neorândueli ce se ivesc în adunare?

§ 31. Ce a cucerat deci apostolul Pavel, când a zis: „orice suflet să fie supus stăpânilor înalte“?

§ 32. Citește I Corinteni 12 : 18, 28 și arată prin aceasta, că cine sunt „stăpânirile acelea care sunt“!

§ 33, 34. Ce înseamnă expresiunea „stăpânire omenească“ despre care este vorba la I Petru 2 : 13? Cum arată Pavel (Evrei 13 : 7, 17) și Petru (I Petru 2 : 13, 14) că „stăpânirea omenească“ nu este alta decât așezământul bisericii?

§ 35, 36. Explică cuvintele amintite din I Petru 2 : 13!

§ 37, 38. După dovada versului 17, pelângă ce a stărunit Petru? Caută Scripturi spre a arăta către cine a vorbit dânsul! Care este aplicarea potrivită a versului 14 examinat aici? Arată aceasta cu versuri din Scriptură!

§ 39. Ducomentează că apostolii au fost autorizați cu putere în biserică, și că ei s'au și folosit de această putere ci li s'a dat!

§ 40, 41. Ce scop a urmărit Pavel prin aceia, că la Efeseni 3 : 1—9 s'a referit la sine însuși, și care este aplicarea versului 10?

§ 42. Descrie ce poziții au ocupat apostolii în asemănare cu Isus Capul și biserică corpul său!

§ 43. Care este privilegiul și datorința hotărâtă a fiecărui membru al Societății dacă vede, că din cine se compune și că ce relație are cu Domnul și cu lucrul său de pe pământ? Care este purtarea potrivită, dacă cineva nu

se unește cu calea urmată de Societate? Cui trebuie să se pupună fiecare membru a Sionului?

W. T. I. Iunie 1929.

Stăpânirile înalte

„Pentru aceia cei ce se opune stăpânirilor, se opune ordinului lui Dumnezeu, și cei ce se opun își vor trage condamnare.“ — Romani 13 : 2.

Partea a 2-a.

IEHOVA este stăpânirea cea mai înaltă, iar Isus Christos împreună cu Iehova formează stăpânirile înalte, și ordinațiunile bisericii vin dela Iehova și dela Isus Christos. Fiecare membru al bisericii, care se bucură de aprobarea lui Iehova și lui Isus Christos, trebuie să se supună cu plăcere acestei orânduiri dumnezeiești. Nu se face nici o excepție de sub această regulă; și de aceia, această regulă totdeauna trebuie să fie în mintea unșilor lui Dumnezeu și să-și deie seamă, ca să se conformeze ei. Este natural, că nici o nepotrivire nu există între stăpânirea cea mai înaltă, și cele înalte, deoarece Christos este în deplină armonie cu Dumnezeu întotdeauna. După traducerea engleză Diaglott, textul se traduce astfel: „Fiecare să se supună autorităților puse asupra lui!“ Apostolii încă se pot număra între stăpânirile înalte, deoarece afară de Iehova și Isus Christos, în biserică ei ocupă locurile cele mai presuse. Această Scriptură, creștinii de mult timp au aplicat-o asupra guvernelor națiunilor. Se vede clar, că apostolul Pavel nu la dâșii s'a referit, când a scris aceste cuvinte.

* Cuvântul „condamnare“ cuprins în versul al doilea, este tradus din cuvântul grecesc „krima“ și înseamnă sentință judecătorească, condamnare, dupăcum arată și traducerea românești. Fiecare creștin poate să vedă clar, că ordinul, sau așezământul lui Dumnezeu amintit în text, nu se referă, la așezămintele națiunilor. Pentrucă deși Dumnezeu nu a împiedecat națiunile ca să aducă legi, și să le aplice, este cert, că răspunderea pentru aceste legi, nu este a lui Iehova. Dumnezeu numai într'atât le-a dat voie, că nu i-a împiedecat în ceiace au făcut. Dar textul nostru spune, că stăpânirea este rânduită de Dumnezeu, și putem trage concluzia, că Dumnezeu își asumă răspundere pentru aceste stăpâniri, de care vorbește apostolul.

* Nu se poate spune, că Dumnezeu a judecat lumea încă în timpul lui Pavel, pentrucă însuși apostolul Pavel spune; că Dumnezeu arânduit o ziua (în viitor) când va judeca în dreptate lumea (atunci când va fi întronată stăpânirea de dreptate) prin Isus Christos.“ (Fapte 17 : 31; Apocalips 20 : 4) Judecata la care se referă apostolul Pavel, trebuie să se aplice asupra bisericii, ce se va face prin aceia stăpânire pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru judecarea bisericii. Spre lămurirea acestei argumentări, să observăm următorul text: „Căci timpul a sosit, ca să se înceapă judecata dela casa

lui Dumnezeu; iar dacă începe mai întâi dela noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu?“ (I Petru 4 : 17). Să examinăm pe mândre parte cuvintele lui Pavel adresate către Galateni: „Și am încredere, în voi intru Domnul, că altă juminie nu veți căuta (despre circumceisiune) iar cei ce vă turbură, va purta pedeapsa sa oricare ar fi el.“ — Galateni 5 : 10.

* Dacă judecata amintită în Romani 13 capitol, trebuie să o facă autoritățile națiunilor de pe pământ, și tot ei ar trebui s'o și execute, atunci aceia judecată, ar trebui să o facă unii ca judecători; ceiace se contrazice cu cuvântul lui Dumnezeu. Nici un om nu este îndreptățit, fie în biserică, sau afară de biserică, ca să judece pe cineva. „Așadar omulo oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți desvinovăți, căci prin faptul că judeci pe altul te osândeș i singur, fiindcă tu care judeci pe altul, faci același lucruri... Si oare crezi tu omule căre judeci pe cei ce săvârșesc astfel de fapte, și pe cari le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?“ (Romani 2 : 1, 3) Pentru aceia trebuie să tragem concluzia, că „condamnarea“ despre care este vorba în Romani 13 : 2, este aceia judecată, pe care Domnul a rânduit în organizația sa prin capul acestei organizații, sau prin aceia, pe care i-a înputernicit la aceasta.

* Miezul cuvintelor lui Pavel (Romani 13 : 2) este următorul: Toți aceia, din biserică care se opun orânduiri stabilite pentru conducerea bisericii lui Dumnezeu, aceia se opun lui Dumnezeu, pentruce vor primi pedeapsă dela Dumnezeu prin Isus Christos. Că autoritățile pământești pedepsesc pe cei nelegiuiți, adeseori atârnuă de influința acuzatului ce are asupra judecătorului. În judecățile lui Dumnezeu nu există părtinare. Fie oricine individul, care se opune stăpânirii, să pedepsește fără excepție. Numai acest fapt în sine ne arată, că dreptul de judecată este numai al organizației lui Dumnezeu, și anume al acelor stăpâniri din organizația lui Dumnezeu care sunt chemate ca să facă judecata.

* „Pentrucă cei mari nu sunt de teamă pentru fapta bună, ci pentru rău. Voi ești dar să nu te temi de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă dela dânsa.“ (vers 3) Cine sunt stăpânitorii amintiți aici? Satan este domitorul sau prințul lumii acesteia. Dacă cuvântul stăpânire din Romani 13 : 3 nu se referă la cșezământul bisericii, atunci trebuie să se referă la Satan și la organizația sa. Oare Satan, sau oricare parte a organizației sale,

este oare spre teama acelor care făptuiesc rele în biserică? Putem fi siguri că nu. Dacă cineva în biserică să dedă la fapte rele, ce constituie împotrivire cu organizația lui Dumnezeu, chiar aceia face ce dorește dela dânsul Satan, domnitorul lumii acesteia. Oare nu stăpânirile națiunilor a făcut pe membrele bisericii dela început, ca să facă rele prin aceia, că s'au asociat cu organizația Diavolului? În loc să-i pedepsească pe dânșii pentru aceasta, autoritățile națiunilor încă au lădat pe unii ca aceștia și încă i-au și preamărit.

7 Să poate spune, că domnitorii împărățiilor din trecut „nu ar fi... spre teamă pentru faptele bune”? Cei consacrați și unși ai lui Dumnezeu umblă în lungul și largul țărilor, făcând bine prin aceia, că vestesc veștile ~~domniei împărăției~~ lui Dumnezeu, și chiar autoritățile acestor națiuni îi pedepesc și îi bagă în pușcărie, deoarece au făcut bine. Primesc oare „laudă” din partea domnitorilor și stăpânitorilor acestor țări, acei colportori care mergând din casă'n casă duc vesteă împărăției la popoarele pământului? Pentru această n'au lădat ei încă pe nimenia. Astfel când Pavel spune: „Voiești să nu te temi de stăpânire?”, putem oare spune, că prin aceste cuvinte a voit să spună, că unșii trebuie să se teamă de domnitorii de pe pământ sau de capii organizației Diavolului? Dacă aceasta ar fi așa, atunci fiecare ar trebui să se rețină dela faptul, ca să mărturisească pentru Dumnezeu. Doară chiar aceasta ar fi pe placul Diavolului.

8 Arătăm un exemplu: nu demult s'a întâmplat, că un reprezentant al Societății, un copil al lui Dumnezeu, a început să predice evanghelia și să răspândească literatura adevărului printre negrii din Liberia, Africa. Guvernatorul i-a pus în vedere, ca să nu mai răspândească cărți și să nu mai țină conferințe până ce nu va primi permis din partea autorităților competente. El însă nu a ținut seamă de această somațiune și a continuat lucrul, răspândind multe cărți printre popor. Dacă s'ar fi supus autorităților, atunci nu ar fi vestit vesteă de bucurie. El a ascultat de Domnul, și a fost astfel ocrotit. El a făcut bine, dar nu a primit laudă din partea stăpânirilor națiunilor.

9 Este sigur, că cuvintele lui Pavel înseamnă următoarele: Voi care sunteți unșii lui Dumnezeu să vă temeți de stăpânirea înaltă (Christos judecătorul); domnitorii (Christos și aceia, care lucrează sub conducerea sa) sunt spre teama nu a faptelor bune ci a celor rele; dacă faceți lucruri bune, atunci veți avea laudă din partea acestei stăpâniri (adea dela Christos și aceia care în organizația lui Dumnezeu sunt îndreptățiți ca să laude). Poate să întrebe cineva: Trebuie oare să așteptăm noi laudă din partea stăpânirilor din biserică, pentru astfel de fapte bune? Ca răspuns și dovadă, că apostolii au avut dreptul să laude pe cei ce făceau fapte bune, și ceiace au și făcut; și că cei făcători de bine trebuie să fie lăudați, să examinăm următoarele scripturi: „Deacea să nu judecați nimic înainte de vre-

me, până va veni Domnul care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întunec, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare va căpăta dela Dumnezeu lauda cuvenită lui.” (I Corinteni 4:5). „Am trimis cu el și pe fratele care este lădat de toate bisericile pentru ce a făcut pentru Evanghelia.” (II Corinteni 8:18) „Vă laud, că în toate privințele vă aduceți aminte de mine și că țineți învățăturile mele întocmai cum vi le-am dat.” — I Corinteni 11:2.

10 Dacă membrii adunării se adună pentru alt scop și nu pentru a face ceva bine, atunci nu mai primești laudă după cum apostolul a și zis: „Vă dau aceste învățături, dar nu vă laud pentru faptul, că atunci când vă adunați, vă adunați nu ca să vă faceți mai buni, ci ca să vă faceți mai răi.” (I Corinteni 11:17) Se adevărește deci din scripturile de mai sus, că pe făcătorii de rele îi osândește orânduiala dumnezeiască, până când cei ce fac bine sunt lăudați tot de aceiaș orânduială dumnezeiască.

11 „Căci ea este servă a lui Dumnezeu spre binele tău. Iar de faci rău temete, că nu înzădar poartă sabia, ci este servă a lui Dumnezeu răzbunător spre pedepsă celui ce face rău.” (versul 4) Acest text nu putea să se aplice asupra domniei exercitată de națiuni. Este cert, că Dumnezeu nu încredințează pe Satan, sau pe oricare membru al organizației lui Satan, cu puterea, că să lucreze în biserică spre binele acestora. Nici nu a ales pe nimeni din aceia organizație, ca în calitate de răzbunător să-și reverse mânia asupra acelor, care fac rău în biserică. Ce înseamnă atunci cuvintele apostolului Pavel din acest text?

12 Răspunsul este acela, că Dumnezeu, deacea a introdus în biserică stăpânirea înaltă și regula, ca să servească binele acelor, care fac parte din biserică, și să servească spre judecata acelor care fac rele. (II Corinteni 10:8; 13:10) Că ce se socotește de rău în biserică aceia arată următoarele scripturi: „Alexandru arămarul mi-a făcut multe rele; plătească-i Domnul după faptele lui,” (II Timotei 4:14) „Căci cel ce voiește să iubească viața și să vadă zile bune să-și oprească limba sa dela rău și buzele sale să nu vorbească violenție. Si să se abată dela rău și să facă bine, să caute pacea și s'o urmeze.” (I Petru 3:10,11) „Iar dacă va fi serv rău, care-și va zice în inima lui: Domnul meu întârzie de a veni, și va începe să bată pe soții săi și a mânca și bea cu bețivii, va veni Domnul servului aceluia în ziua în care nu-l așteaptă și în oara în care nu știe. Si-l va tăia în două, și va pune partea lui cu fălarnicii, acolo va fi plângere și crâșnireă dinților.” — Matei 24:48—51.

13 Stăpânirile națiunilor folosesc sabia pentru ucidero. Dacă acest text s'ar referi la stăpânirile națiunilor, atunci aceasta înseamnă, că ei sunt înzestrați cu acel drept asupra poporului lui Dumnezeu, că în mod literal ar avea dreptul să omoare pe membrii bisericii, și că ei ar fi răzbunătorii lui Dumnezeu. Isus a fost învinuit de răscurare, și a fost judecat pe nedrept iar în

urmă l'au omorât. Când a făcut aceasta Diavolul, atunci putem fi siguri, că nu a făcut-o aceasta în calitate de răzbunătorul lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului înseamnă, că sabia reprezintă puterea aceia, pe care Dumnezeu o folosește spre pedepsirea acelor, care fac rele în biserică, și care făptuiesc împotriva acelei legi, după care se conduce biserică. Creatura (sau creaturile) pe care Dumnezeu le folosește spre exercitarea acestei puteri, sunt aceia răzbunători care revarsă mânia asupra celor nelegiuiți.

¹⁴ Aceasta nu înseamnă, că oricine din biserică poate să pedepsească după plac pe cineva, sau pe mai mulți, despre cari așa crede, că făptuiesc rele. Scripturile o prese cu hotărâre pe oricare membru al bisericii, dela o astfel de purtare. „Ca nimenea să nu facă nedreptate, și să nu înșele pe fratele său în afaceri, căci Domnul este răzbunător de toate acestea precum mai înainte v'am zis și v'am prevenit.“ (I Tesaloniceni 4 : 6) În unele cazuri Domnul a predat altora dreptul de judecată, și de executarea judecării. Această putere a încredințat-o apostolilor, deoarece ei au fost reprezentanții lui speciali. Pavel spune, că i-a venit în știre, că ceva lucru nelaloc se petrece în adunare și continuă. „Iar eu nefiind la voi cu corpul, dară cu spiritul fiind de față, am judecat cașieum ași fi de față, pre cel ce a făcută așa o faptă. Adunându-yă voi și spiritul meu în numelo Domnului nostru Isus Christos și cu puterea Domnului nostru Isus Christos, să dați pre unul ca acela Satanei spre pierderea corpului ca sufletul său să se mântuiască în ziua Domnului Isus (la venirea sa a doua, când strânge la un loc pe poporul său).“ (I Corinteni 5 : 1—5; și Fapte 5 : 1—11 și 8 : 20—22) Christos și apostolii au fost domnitorii în biserică, cari deja atunci au devenit de domnitori, când apostolul Pavel a scris aceste cuvinte; afară de aceasta a mai fost dat și adunării oareșcare drepturi. Dintre aceștia nici unul nu esto spre temerea celor ce fac binele, însă stăpânirea pe care o folosește Domnul, este spre frica faptelor rele, și nu înzădar poartă uncalta pentru pedeapsă.

¹⁵ „Pentru aceia trebuie să vă supuneți, nu numai pentru urgie, dar și pentru conștiință.“ (versul 5) Dumnezeu nu de aceia a chemat la iveală pe poporul său ca să fie de jertfă urgiei sale. La aceia i-a chemat, ca să-i servească de martori și ca să fie mântuiți prin Isus Christos. (I Tesaloniceni 5 : 9) Mânia lui Dumnezeu lovește pe cei nelegiuiți și neascultători. (Efeseni 5 : 6) Să nu cugete cineva nici chiar o clipă, că Dumnezeu ar fi rânduit „sergenți spirituali“, ca să răzbune pe cei ce fac rele în biserică. Orice pedeapsă, care so trage din mânia sau din invidie personală, este cu totul nepotrivită. — Coloseni 3 : 8; Matei 5 : 22.

¹⁶ Pavel spune, dacă cineva face rele în biserică, trebuie să sufere și trebuie să se rețină dela faptele rele; dar și pentru conștiința sa trebuie să se reține dela faptele rele. Pentru că, dacă numai de aceia se reține dela faptele rele, ca să inconjoare pedeapsa, atunci fapta lui

nu este potrivită, și o face numai din pornire egoistă. Dacă însă deaceia se oprește dela faptele rele, că este potrivit și că este și plăcut lui Dumnezeu o astfel de purtare, atunci o face pentru că iubește pe Dumnezeu, pornirea lui este curată și potrivită, și are conștiință bună. „Tinta învățaturii creștine este iubirea care vine dintr-o inimă curată, dintr'un cuget bun și diatr'o credință neprefăcută.“ — I Timotei 1 : 5.

Dări

¹⁷ „Căci pentru aceasta plătiți și dări și ei sunt servii ai lui Dumnezeu, stăruind întru aceasta totdeauna.“ (vers 6) Faptul că apostolul vorbește despre dări, l'au folosit de dovadă, că tot capitolul 13 se referă la stăpânirile națiunilor. Această susținere este însă greșită și concluzia nu este bazată. Pentru a putea face asemănare între diferitele traduceri, dăm aici lista cum au tradus acest pasagiu anumiții traducători ai Bibliei.

¹⁸ „Deoarece pentru aceasta plătiți și dări.“ (Rotherham) „Pentru că tot din acest motiv plătiți și dările.“ (Moffat) „Pentru că acesta este motivul adevărat pentru ce plătiți și dările.“ (Weymouth) „Pentru că și pentru aceasta plătiți voi dările.“ (Diaglott)

¹⁹ Apostolul nu poruncește nimănui, ca să plătească cuiva care se află în biserică dări sau vamă, Scrisoarea a fost adresată astorfeli de creștini, care erau evrei. (Romani 7 : 1) și care au cunoscut aceia lege a evreilor, care a obligat pe izraeliți să plătească diferite dări pentru sprijinirea stăpânirii Izraelului. (II Moise 30 : 11, 13) Ei trebuia să înțeleagă și au și înțeles, că plata dărilor este lucru potrivit. Când a scris Pavel creștinilor din Roma, pe vremea aceia plăteau dări guvernului roman, deoarece nu voiau să atragă asupra dânșilor mânia stăpânirii, pe de altă parte și pentru conștiința lor, deoarece știau, că prin aceasta fac numai ceiace este potrivit. Apostolul spune: pentru aceasta plătiți și dări; și tot din acest motiv bun, să plătiți lui Iehova ceiace i se cuvine!“ Așa se vede că cuvintele: „pentru aceia plătiți și dări“ ale textului formează numai cuvinte aparte, pe care apostolul numai deaceia le folosește aici ca să întărească cele spuse de dânsul. Pentru ce plătiți dări? Pentru conștiință, pentru aceia, că este lucru potrivit a plăti pentru acel servici pe care l'ați primit.

²⁰ Intorcându-se în urmă la stăpâniri, zice: „Ei sunt servii lui Dumnezeu (și nu ai lui Satan, deoarece ar fi ai dânsului dacă ar fi vorba de stăpânirile națiunilor). Cuvântul serv folosit aici este tradus din cuvântul grecesc „leitourgos“, din care rezultă și cuvântul liturgie (slujbă bisericască, ccermonie) cum se face prin biserică. Cine sunt deci leitourgii (servii) lui Dumnezeu? În textele înșirate mai jos, cuvântul leitourgos este tradus asemenea de serv, din care text, se vede lămurit, că arată pe acei servii ai lui Dumnezeu, care servesc și pentru biserică sa. (Evrei 1 : 7; 8 : 1, 2, 6; 10 : 11; Fapte 13 : 2; Romani 15 : 16; Filipeni 2 : 17, 25) În urmă mai adaugă apostolul: „stăruind întru aceasta totdeauna.“

Cu aceasta voce să arate lămurit, că serviciul acestor slujitori este acela, de a susține regula și autoritatea în biserică. Apostolul îndcoasebi arată, că pentru buna regulă, pentru pace și pentru conștiință, să ne supunem legilor țărilor, dacă aceste legi nu se contrazic cu cele ale lui Dumnezeu.

²¹ „Dați deci tuturor (fie în biserică, fie în afară de biserică) ceia ce se cuvine, celui cu darea, darea, celui cu vama, vama.“ (vers. 7) „Dările“ și vămile reprezintă acele obligațiuni financiare ce trebuie plătite de supușii unei țări pentru acoperirea cheltuelilor de guvernare al statului respectiv. Isus și ucenicii săi asemenea au plătit astfel de dări. La întrebarea, că este lucru potrivit, că să se plătească dări către guvernul roman, Isus a răspuns: „Dați cesarului cele ce sunt ale cesarului, și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.“ — Matei 22: 18—21.

²² Dar ce cugeta apostolul prin aceia, când tot în acest verset spune: „Celui cu frica frică“? Inseamnă că această accia, că creștinul trebuie să poarte frică și să se prostearnă înaintea servitorilor numiți ai bisericii? Preoții și bătrânii adunărilor s'au folosit de acest text, prin care și-au văzut un drept de a pretinde din partea comunității temere și onoare. Aplicarea acestui text în așa mod este nepotrivit. Cui să plătească membrele bisericii temere? Următoarele scripturi ne vor da răspunsul.

²³ „Supuneți-vă unul altuia în frica lui Dumnezeu.“ (Efeseni 5: 21) „Respectați pe toți, iubiți frați, temeți-vă de Dumnezeu, onorați pe împăratul. Servilor supuneți-vă stăpânilor voștri cu toată frica, nu numai celor buni și blânzi, dar și celor aspri.“ (I Petru 2: 17, 18) „Că de veți suferi pentru dreptate fericiți veți fi, și să nu vă temeți de rășni nici să nu vă tulburați, ci să sfințiți pe Domnul Dumnezeu vostru în inimile voastre și să fiți gata pururea a da răspuns la cel ce vă cere cuvânt despre speranța voastră cu blândețe și cu frică.“ (I Petru 3: 14, 15) „Sfințiți pe Domnul oștirilor. De el să vă temeți și să vă înfricoșati!“ — Isaia 8: 13.

²⁴ Creștinul nu trebuie să se teamă de om. „Frica de om cursă întinde, dar cel ce se încrede în Domnul, acela va fi scăpat.“ (Proverbe 29: 25) Aceia ce se încred neclintiti în Domnul, nu se tem de cei ce le-ar putea strica oamenii. „Prin credință Moise când s'a născut, a fost ascuns de părinții săi trei luni, fiindcă l'au văzut prunc frumos, și nu s'au temut de ordinul regelui (păgân). Prin credință a lăsat Egiptul netenându-se de urgia regelui, căci a rămas statornic cașicum ar vedea pe cel nevăzut.“ — Evrei 11: 23, 27.

²⁵ Este pedepă scripturală și de aceia este și potrivit, dacă creștinii se cinstesc unii pe alții în biserică deoarece Domnul a așezat membrele acolo. Apostolul vorbește de unii, care urmează căi egoiste, și care nesocotesc stăpânirea, și pe cari Domnul îi va pedepsi. Despre aceștia stă scris: „Indrăzneți, aroganți fiind, nu se cutremură a vorbi rău de autorități.“ (II Petru 2: 10)

„Asemenea și aceștia văzând își spurcă corpul, desprețuiesc domnia și defaimă demnitățile.“ — Iuda 8.

²⁶ Apostolul spune mai departe: „Celui cu onoarea, onoare“. Ce a înțeles el oare despre aceste cuvinte? Scriptura ne lămurește cui este creștinul dator cu onoarea. „Ca toți să onoreze pe Fiul, precum onorează pe Părintele. Cel ce nu onorează pe Fiul, acela nu onorează pe Părintele care l'a trimis.“ (Ioan 5: 22, 23) „Respectați pe toți, iubiți frați, temeți-vă de Dumnezeu, și onorați pe Rege (Christos)“ Dacă un bătrân al adunării se ostenește pe baza cuvântului adevărului pentru interesele Împărăției, atunci este demn pentru îndoită onoare și apreciere. Dacă însă este contrar cu lucrul Domnului, și se împotrivesc la învățăturile care arată lucrarea Domnului, acela nu este demn de nici un fel de onoare. (I Timoteiu 5: 17) „Deaceia iată ce zice Domnul Dumnezeu lui Izrael: Spusesăm că și casa ta și casa tatălui (fian) au să umble întotdeauna înaintea Mea. Si acum zice Domnul, departe de mine lucrul acesta! Căci voi cinsti pe cine mă cinsteste, dar ceico mă desprețuiesc, vor fi desprețuiți.“ — I Samuel 2: 30.

²⁷ „Nimănui cu nimie nu fiți datori, decât numai cu iubirea, căci cel ce iubeste pe altul acela a împlinit legea, (vers 8) Aici este depusă regula, că creștinii sunt datori ca să se iubească unii pe alții, adică să păzească cu iubire interesele unii altora. Trebuie să se nizuiască cu zel pentru a face bine unul altuia. În acesata găsim motivul adevărat pentru ce trebuie să se supună creștinii tuturor legilor potrivite și bună.

Motivul supunerii

²⁸ „Căci aceia: să nu comiți adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești mărturie mincinoasă, să nu poftesti (a altuia) și oricare alt ordin se cuprinde în acest cuvânt, adică: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. (vers 9) Când apostolul zice: „că aceia“, atunci ne punem întrebarea: Pentru ce? Răspunsul: Diu iubire să nu comiți adulter, să nu omori, să nu furi, să nu mărturisești mărturie mincinoasă, și să nu poftesti ce este a altuia. Lucrurile înșirate aici, pe cari creștinul nu e permis să le făptuiască, sunt păcate săvârșite împotriva legii lui Dumnezeu. Este drept că legile celor mai multe națiuni arată aceste lucruri ca rele. Dacă însă creștinul numai de aceia se ferește de făptuirea acestor fărădelegi, pentru că legile țării le pedepsește cu legea, atunci pornirea creștinului nu este potrivită.

²⁹ Ce ar putea să indemne pe cineva să comită adulter, omor, furt, sau mărturie mincinoasă? La tot cazul numai egoismul, care este contrarul iubirei. Dacă cineva iubeste pe Dumnezeu și pe semenii săi, acela nu va săvârși aceste păcate. Dacă iubeste pe fratele său, atunci nu-i va pricinui acestuia nedreptate. Numai pofta egoiste sau blăstămate pot conduce pe unii la săvârșirea acestor lucruri. Dacă cineva așa iubeste pe seamănel său ca pe sine însuși, atunci va dovedi neegoism față de el, și nu-i va cauza cu voința ceva rău. Din această

cauză se supune creștinul oricărei legi ale statului, care este în armonie cu legea lui Dumnezeu. Nu de aceea se supune legii, pentru că este legea țării, ci fiindcă vede, că esto lucru potrivit, ca să se supună legii aceleia.

²⁰ Iubirea nu lucrează rău aproapelui, deaceia iubirea este împlinirea legii.“ (vers 10) În acest verset apostolul nu a putut să se refere la legile națiunilor păgâne sau așa zise creștine, pentru că unul care este îndemnat de iubire, acela nu poate să îplinească legile tuturor națiunilor. Pentru că, dacă o națiune dă poruncă, ca creștinul să meargă la război și să ucidă, împlinirea acestei legi, nu poate fi lucrul iubirii.

²¹ Împlinirea tuturor legilor lui Dumnezeu este iubirea sau neegoismul, deoarece toate legile lui Dumnezeu sunt bune. Creștinul se va supune tuturor legilor, oricărei națiuni și le va împlini cu plăcere dacă acele sunt în armonie cu ale lui Dumnezeu, fie acela cetățeanul acelei națiuni sau nu. Inșă atunci când legea națiunii sau al stăpânirii este împotriva legii lui Dumnezeu, atunci creștinul nu poate să șovăiască trebuie să se supună legilor lui Dumnezeu. Si dacă se supune legii lui Dumnezeu, atunci desigur prin acesata nu face rău, și nici nu cunute ilegalitate.

Războiul

²² Care este atunci atitudinea potrivită a copiilor lui Dumnezeu față de război, despre care știm că ținta lui este de a distruge viețile omenești? Iarăș și iarăș s'au referit la capitolul 13 din Romani, și la cuvintele apostolului Petru (I Petru 2 : 13, 17) pentru a dovedi, că creștinii trebuie să iei parte la război, deoarece legile împărăției respective așa dispun. Aplicarea Scripturii în acest mod este cu totul greșită. Dar aceste scripturi, dupăcum arată dovezile susmenționate, nicidecum nu se referă la legile națiunilor. Aceste scripturi se referă la conducerea, ordinea și disciplina organizației lui Dumnezeu. Aplicarea acestor cuvinte asupra stăpânilor de pe pământ, în ceiace privește pe creștini, a fost falsă. Cuvântul lui Dumnezeu spune lămurit poporului său: „Nu ucide!“ Acel creștin care ucide oameni în război, acela nu numai că calcă porunca exprimată a lui Dumnezeu, dar calcă și legământul veșnic a lui Dumnezeu, și astfel cade dela aprobarea lui Dumnezeu și vine oprit de a lua parte la binecuvântările Împărăției. — I Moise 9 : 5,7; II Moise 20 : 13; Matei 5 : 21; Isaia 24 : 5; I Ioan 3 : 15.

²³ Aceia din care se compune „Societatea“, și care sunt unșii lui Dumnezeu pe pământ, și despre care organizație creștinii așa vorbesc ca de organizația internațională a Studenților în Biblie, atât timp cât sunt încă în corp, trebuie să se conducă după legile lui Dumnezeu. Deci legile lui Dumnezeu arătate prin cuvântul său formează regulile de conduită a Studenților în Biblie. Aceste reguli însă interzic cu desăvârșire acestor unși ca să meargă în război cu arme literale. Pentru aceasta nu înțeleg stăpânitorii pământului pe studenții Bibliei.

Studenții Bibliei nu vreau să se amestece în afacerile stăpânilor lumii, dar nici nu vor călea cu voința legea lui Dumnezeu. Studentului Bibliei nu-i stă în drept, ca să spună națiunilor și popoarelor de pe pământ, ca să nu meargă în război. Aceasta nu e treaba lor. Ar fi un lucru nepotrivit dacă ar căuta să împiedece pe națiuni de a merge în război și ca să înroleze soldați. Creștinul nu are drept, ca să se amestece în afacerea unei națiuni, de a înrola și a instrui soldați. Aceasta este o afacere care privește pe națiunea respectivă, și ia trebuie să se hotărească ce să facă.

²⁴ Nici un adevărat creștin consacrat nu poate să meargă în războiul literal, fără să și pericliteze situația sa înaintea lui Dumnezeu. Datorința lui este aceea, ca să steie departe dela treburile celor două națiuni încălcite în război, și ca să se consacreze Domnului și să asculte de poruncile sale. Dacă puterile stăpânitoare îi poruncesc ca să meargă la război și să ucidă acolo, trebuie să se împotrivescă de a merge în război, ca să poată rămânea credincios poruncii lui Dumnezeu. Această purtare va atrage asupra creștinului urgia acelei stăpâniri, care a poruncit, ca să meargă în război. Dar creștinul mai bine va suferi mânia stăpânirii de pe pământ, decât să atragă asupra sa urgia lui Dumnezeu pentru nesupunerea sa față de poruncile sale.

²⁵ Creștinul consacrat și uns știe bine, că el trebuie să moară, ca să poată fi un membru al Christosului în glorie. Dacă va muri pentru credincioșia sa față de Dumnezeu și legământul său, atunci numai bine va fi de el. Dacă însă nu se supune lui Dumnezeu, și mai bine dă ascultare unui domnitor pământean, să ducă la război, și moare acolo, acela va pierde pe vecie oportunitatea de a intra în Împărăție. Pentru aceasta trebuie să alegă, să se supună mai bine omului, sau lui Dumnezeu, știind bine care sunt urmările. Domnul a lăsat să se amintească despre o grupă a astorfeli de oameni, care au suferit moarte de martiri pentru credincioșia lor, și încă înainte de alegerea bisericii. Deoarece au au voit să dea ascultare poruncilor organizației lui Satan, și pentru că au fost credincioși lui Dumnezeu, iar alții au avut ispite de batjocuri și încă și de lanțuri și de închisoare. S'au ucis cu pietre, s'au tăiat cu ferestreul; au fost spitiți, au murit uciși de sabie, au petrecut în cojoace și piei de capre, fiind în lipsă, necăjiți, rău tratați. De care lumea nu era vrednică, rățâcind în munți și în pustiu și în peșteri, și prin crăpăturile pământului.“ — Evrei 11 : 36—38.

²⁶ Apostolul spune maideparte, că pentru credincioșia lor, ei au primit bună mărturie și aprobarea din partea lui Dumnezeu. Scripturile arată, că pe aceștia Domnul așa îi va recompensa, că îi va pune de principii yăzuți în Împărăția lui Christos. Domnul prin aceasta le va răsplăti credincioșia lor față de Dumnezeu. Desigur Dumnezeu nu va pofti mai puțin dela aceia, cărora le-a dat acel privilegi nespus de mare, că vor șede pe tron împreună cu Christos, și vor lua parte împreună cu El

la binecuvântarea națiunilor de pe pământ. Apocalips 2:10; 3:21.

37. Creștinul nu da aceia se poartă astfel față de război, că ar dușmăni pe oamenii stăpânilor pământene, ci pentru aceia, că iubeste pe Dumnezeu și dorește să se poarte cu ~~supunere~~ și credincioșie față de El. Pe unșii săi, Dumnezeu i-a chemat pentru scopurile sale anumite și i-a făcut de martori, pentru laudarea numelui său. Ei trebuie să steie la oparte și separați de lume. (Fapte 15:14; I Petru 2:9,10; Isaia 43:10,12) Acești unși au ei un război, dar în acela război, ei nu iau parte cu arme literale. „Căci deși umblăm în corp, nu ne luptăm după corp; ~~ca în armolr~~ luptei noastre nu sunt trupești, ci puternica prin Dumnezeu spre surparea tărilor.“ (II Corinteni 10:3,4). Datorința unsului lui Dumnezeu este aceia, că să nu facă rău nimănui, ci să facă bine cu oricine, dupăcum se dă ocazia și să reprezinte cu credincioșie pe Dumnezeu. — Luca 3:14; Galateni 6:10.

timpul de trezire

38. Mult timp au stat creștinii în situația adormită în de privește datorințele lor față de serviciul ce trebuie ~~implenit~~ în organizația Domnului. Ei au dorit să plătească domnitorilor pământeni, și au dovedito astfel de purtare care nu este altceva, decât o împărțirea a credincioșiei lor între Dumnezeu și lume. In esență așa au vorbit: „Las să vadă lumea, că suntem atât de plăcuți și nesupărători, încât domnitorii pământeni vor recunoaște că noi am fost, ou Isus și am învățat dela Dânsul. Scriptura a fost ~~sucită~~ pentru justificarea acestei atitudini, că nu există scriptură, care să sprijinească aceasta. Apostolii au fost curajoși și nefricosi, și atunci când li s'a spus, că mai bine trebuie să se supună legilor țării, decât legilor lui Dumnezeu, atunci așa au răspuns: „Ne este drept inaintea lui Dumnezeu a asculta pre voi mai mult, decât pre Dumnezeu, judecați voi! Căci nu putem să nu vorbim despre cele ce am văzut și auzit.“ (Fapte 4:13-20) Chiar astfel și acuma, aceia sunt plăcuți inaintea lui Dumnezeu, cari cu curaj și fără de frică, ~~reprezintă~~ cauza sa și vestesc numele său — I Ioan 4:10,18.

39. Și aceasta faceți, știind că acum este ora de a ne scula din somn, fiindcă acuma este mântuirea noastră mai aproape, decât când am devenit credincioși. (vers 11) Unșii acuma își dau seamă de timpul in care trăiesc. Ei știu bine, că Domnul a venit la biserica sa sfântă, și că acuma toți aceia care fac parte din biserica lui Dumnezeu trebuie să cântă mărirea lui Dumnezeu. (Psalm 29:9) Completarea și glorificarea bisericii este acuma mai aproape decât a fost vre-odată. Nu mai este timp de dormit, visat și nepăsaro ce privește cauza Domnului. A sosit timpul pentru ca să ne trezim și să ne sculam pe deplin, ca să putem vedea și aprecia profețiile lui Dumnezeu pe care ni le descopere, și fulgerele care luminează profețiile. Aceia care se trezesc acuma în Sion, ~~ervesc~~ cu bucurie cântând lauda numelui lui

și să pună in vedere fraților lor nepăsători, că ce importante este, ca să-și ungă ochii, ca să poată vedea adevărul prezent, ca să-l înțeleagă și să facă tot ce pot, ce cere dela dânsii. (Apocalips 3:14-21) Acelora, care fac parte din rămășiță, această poruncă le sună acuma. „Strigă in gura mare nu te opri! Înălțăți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului meu nelegiuirile lui, cașii lui Iacob păcatele cil“ (Isaia 58:1) Cei ce dorm și cei nepăsători sunt aceia, care fac păcatele amintite aici.

40. Unșii așa recunosc azi organizația lui Dumnezeu ca niciodată până acuma. Așa văd și organizația Diavolului, cum niciodată până acuma. Ei văd că „sămânța șerpelui“ precum și „sămânța promisiunii“ s'au născut și cu dușmănie stau față'n față, și că lupta pe viață de moarte a început. Nu este nici o înțelegere între organizația lui Dumnezeu și cea a lui Satan. Credinciosul nu are nici o legătură cu cel necredincios. „Ce potrivește are Christos cu Belial, sau care parte are credinciosul cu cel necredincios? sau care însoțire are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci voi sunteți templul viului Dumnezeu, precum a zis Dumnezeu: Voi locui in ei și voi umbla futro ei și eu le voi fi Dumnezeu și ei vor fi poporul meu.“ — II Corinteni 6:15,16.

41. Dumnezeu așteaptă pe drept dela unșii săi, ca să asculte mai mult de poruncile sale, decât de dispozițiunile organizației lui Satan, care se impotrivesc cu poruncile lui Dumnezeu. Nu mai este scuză și justificare pentru aceia, ca și pe maideparte să dăm interpretare ~~la~~ ~~scop~~ ca unșii lui Dumnezeu să se conformeze prescripțiilor agenților lui Satan, mai cu seamă să dea ascultare astorfeli de dispozițiunilor, care ținesc împiedecarea vestirei adevărului despre numele și împărăția lui Dumnezeu. Acum spune Dumnezeu poporului său: „Voi sunteți martorii mei intru mărturisirea, că eu sunt Iehova.“ (Isaia 43:10,12) „Eu pun cuvintele mele in gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii mele, ca să întind ceruri noi, și să întemeiez un pământ nou și să zic Sionului: Tu ești poporul meu!“ — Isaia 51:16.

42. Stim că capul organizației lui Dumnezeu este Isus Christos, care este prezent pentru conducerea lucrului unșilor săi de pe pământ. El nu are două organizații pe pământ. Numai o singură organizație are. Domnul are aceia organizație, sau aceia asociație a creștinilor, care s'au consacrat lui, și este cunoscut sub denumirea de „Societate“. Prin Christos, Dumnezeu dă îndrumări poporului său, cărora trebuie să se supună. Aceste îndrumări El le face cunoscute prin fulgerile sale, ce cad asupra cuvântului său, și descopere poporului său faptele, care implinesc profețiile, și care declară că a sosit împlinirea ei și timpul hotărât pentru stabilirea împărăției. Toți aceia care sețin, că sunt unșii lui Dumnezeu, aceia să țină pas cu adevărul prezent și cu Christos, capul organizației lui Dumnezeu. Pentru aceasta spun apostolul unșilor lui Dumnezeu: „Orice suflet (toți cei

„organizația lui Dumnezeu) și ne supus stăpânitorului înalt, această este organizația lui Dumnezeu. și Isus Christos comandantul acestei organizații este acum prezent. In urmă adaugă apostolul“.

43 „Noaptea a trecut, ziua s'a apropiat. să lăpădam fără lucrurile întunerecului, și să ne îmbrăcăm în armele luminei.“ (vers 12) Ziua a sosit, pentru că Satan a fost aruncat jos din cer, și puterile se înșiră în linii de bătaie pentru lupta cea din urmă, care va nimici întunerecul și va mătura ca desăvârșire locul de scăpare a mînciunii, și va arăta lumina deplină. (Isaia 28 : 17) Faptele întunerecului nu sunt altele, decât faptele lui Satan, al prietului întunerecului. Azi nu mai are loc nici o relație cu faptele și agenții săi. Unșii trebuie să stea cu totul și neîmpărțiți de partea Domnului. Sfințenia înscamnă predarea completă față de Domnul, Care susține despre sine, că este unșul lui Dumnezeu, și se uită cu nepăsare la preoți care fiind o parte din lume, sunt dușmani ai lui Dumnezeu, cum fură și jufuiesc pe Dumnezeu dela închinarea poporului, și nu voiește să atragă atențiunea poporului asupra acestui fapt, prin aceasta el să dovedește de complice al acestora, și se arată necredincios față de Dumnezeu. Aceia care susțin despre sine, că sunt unșii Domnului, și care nu vreau, sau neglijează să vestească adevărul, fiindcă se tem, ca nu cumva să blameze pe cineva din organizația Diavolului, prin acest fapt ei dau dovadă că urăsc îndrumările Domnului, și nu se bucură de aprobarea lui.

17:18

44 Dacă vădă pe cineva de partea Domnului, care, dacă unșii săi mira în legături cu organizația lui Satan, ne serveste prin martorul său inspirat: „Pentru aceia ieșiți din mijlocul lor și vă deosebiți, zice Domnul, și să nu vă atingeți de cele necurate și eu vă voi primi, și vă voi fi Părinte și voi îmi veți fi fiii și fiice, zice, Domnul Atoptuternic.“ (II Corinteni 6 : 17. 18) Unșii lui Dumnezeu trebuie să îmbrace și să poarte de zeceun inole armele luminei, și această lumină așa trebuie s'o dea să strălucească, ca nimenea să nu fie îndoielnic, ca de care parte stau.

45 „Să umblăm cu cuviință ca în timp de ziua, nu în ospete și beții, nu în fornicățiune și desfrânări, nu în cărtă și pismă. Ci vă îmbrăcați în Domnul nostru Isus Christos, și nu îngrijiți de corp spre a implini poftele lui.“ (vers 13, 14) Aceste cuvinte a apostolului ne înmurese purtarea cuviințioasă acelor unși. Nimenia nu poate să umble cu cuviință, care vrea să deie mâna ca dușmanul. In oastea Domnului trebuie să domnească pace și armonie deplină, și toți aceia care poartă la inimă acele bunuri sau interese ale împărăției pe cari Domnul a incredințat clasei sale de servi, vor lucra in armonie împreună. Aceia care se opun străduinței poporului lui Dumnezeu de a face lucrul de mărturie, nu umblă cuviințios, ci dupăcum ne arată cuvintele apostolului, umblă in beții, desfrânări, ospete, fornicățiuni, cărtă și pismă.

46 Cășii lui Dumnezeu se alia intru zidurile organizației Lui. Pentru această toți aceia care fac parte din această organizație să spună: „Pace fie înăuntrul zidurilor tale, prosperitate in palaturile tale. Pentru frații și amicii mei voi zice: Pace tie! Pentru casa lui Iehova Dumnezeu nostru voi cânta fericiroaie.“ (Isaia 122 : 5-9) Faceți să se oprească certurile dintre poporul lui Dumnezeu; iar aceia, care nu doresc să iele parte la lucrarea Domnului, aceia să se pună la o parte, să rămână in pace și să nu caute să împiedece lucrul Domnului!

47 Domnul nostru Isus Christos este căpetenia oastei lui Dumnezeu. El ne conduce la biruința deplină. In fruntea oștilor se află cântăreții rămășiței de popo pământ, care supunându-se poruncilor lui Dumnezeu, vestesc numele lui Iehova și cântă lauda Lui. (Isaia 12 : 5, 6) Dumnezeu păzește pe aceia, care sunt in fruntea oastei. Iar pe cei ce dorm in avertizează, ca să se scoale din somn și să se alature la partea dindărăt a oastei. Spre încurajarea acelor care fac aceasta, spune: „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va incolți repede, neprihănirea ta îți va merge inaintea ta și slava Domnului te va însoți.“ — Isaia 58 : 8.

48 Aceia care se trezește astfel și se alătură la oastea lui Dumnezeu, și pleacă in marș cu ea, aceia vor fi păziți din partea de dinapoi, dupăcum Domnul a promis aceasta, chiar așa cum sunt păziți și aceia care stau in fruntea oastei. Să înțeleagă deci unșii marșele lor privilegii, că in calitate de marfoni adevărați și radiușos.

Intrebări pentru studiul berean

1. Spune cine sunt acele „stăpâniri înalte“ carora toți aceia care sunt in biserică și doresc aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să se supună și să le dea ascultare?
2. Arată dacă existența și lucrarea stăpânilor pământene dovedește că ele ar fi rânduite de Dumnezeu?
3. Ce arată faptele 17 : 31 cu referire la aceia, că Dumnezeu ar fi judecat lumea in timpul vârstrei creștine?
- 4, 5. Cum exclude Romani 2 : 1, 2, aplicarea versului 2 din 13 Romani asupra stăpânilor pământeni? Cum atribuie dreptul de judecată expresiunea „care se bucură de stăpânirea înaltă“, exclusiv numai organizației lui Dumnezeu?
6. Arată la cine se referă cuvântul „stăpâniri“ in biserică, sau la Satan și organizației sale!
7. Arată din purtarea stăpânilor lumii față de faptele bune și cele rele, că ei nicidecum nu sunt stăpâniri a minite aici!
- 8-10. Aminteste unele imprejurări, spre a arata, că cuvântul „stăpânire“ folosit aici aplicat asupra domnitorilor lumii acesteia, nu corespunde scopului pentru care Dumnezeu a ales un popor pentru numele său. La ce stăpânire trebuie atunci să se fere? Adică in mod potrivit versul 3 și arată cum lucrează organizația descrisă acolo!
- 11-13. Este oare cumințe presupunerea, că Dumnezeu ar fi dat putere lui Satan sau căruiva reprezentant al său, ca să figureze ca servii lui Dumnezeu spre bine, sau să arate urgia lui Dumnezeu față de aceia, care fac rele in biserică? Arată Scripturi, care arată că cele scrise in Romani 18-21 cum funcționează in biserică!
- 14-16. Explică dacă singuratecele persoane sunt in puteritate, ca să judece și să pedepsească in biserică!

(continuare pe pag. 17)